

Οι πρώτες προσπάθειες συγκρότησης Τακτικού Στρατού (1821-1827)

/ [Ελλάδα 1821 - 2021](#)

Στις 26 Ιανουαρίου 1821, ο **Αρχιμανδρίτης Γρηγόριος Δικαίος- Παπαφλέσσας** παρουσίασε τις εντολές του Αλέξανδρου Υψηλάντη,¹ σχετικά με την έναρξη του αγώνα στην Πελοπόννησο, στη συνέλευση της Βοστίτσας (Αίγιο).

Στις 25 Μαρτίου, οι, Νικόλαος Λόντος, Ιωάννης Παπαδιαμαντόπουλος, Ανδρέας Ζαΐμης και Μπενιζέλος Ρούφος εισήλθαν στην πόλη των Πατρών και κήρυξαν την Επανάσταση, αν και οι επαναστατικές ενέργειες έλαβαν χώρα σε περιοχές γύρω από την πόλη, όπως και σε όλη σχεδόν την Πελοπόννησο, αρκετές ημέρες νωρίτερα. Με τη στρατιωτική επικράτηση της Επανάστασης στις περιοχές της Πελοποννήσου, της Ρούμελης και των νησιών του Αιγαίου δημιουργήθηκε ένας πρωταρχικός εδαφικός πυρήνας, βάσει του οποίου συγκροτήθηκαν οι πρώτοι θεσμοί διοίκησης.

Ωστόσο, θα πρέπει να επισημανθεί το πρόβλημα του κατακερματισμού της

στρατιωτικής δράσης, καθώς τα άτακτα σώματα προέβαιναν σε τοπικές στρατολογήσεις, με αποτέλεσμα η κάθε περιοχή να συγκροτεί και να συντηρεί τα δικά της ένοπλα σώματα, με συνέπεια την απουσία του κοινού συντονισμού για την αντιμετώπιση των Οθωμανών.

Το ψήφισμα της **9ης Ιανουαρίου 1822 της Επιδαύρου** συνιστά την απαρχή της συστηματικότερης οργάνωσης του τακτικού στρατού, με βάση τον στρατιωτικό κώδικα Γαλλίας.

Με τον νόμο «**Περί Οργανώσεως του Στρατού**» της 1ης Απριλίου 1822, θεσπίστηκε η συγκρότηση τακτικού στρατού από τα Όπλα του Πεζικού, Ιππικού, Πυροβολικού και Μηχανικού και καθοριζόταν η οργάνωσή τους σε συντάγματα. Αν και στον ίδιο νόμο προτάθηκαν τα ενδύματα των ευρωπαϊκών στρατευμάτων, εντούτοις, τον Ιούλιο του 1824, για πρακτικούς λόγους καθορίστηκε, προσωρινά, να παραμείνει ως στολή ο ελληνικός ιματισμός - σαγιάκι (κάπα), άσπρη φουστανέλα και φέσι (φάριο).

Το 1824, σημειώθηκε νέα συγκροτημένη προσπάθεια οργάνωσης τακτικού στρατού, υπό τη διοίκηση του **Συνταγματάρχη Παναγιώτη Ρόδιου**. Συγκροτήθηκαν ένα τάγμα πεζικού, περίπου 500 ανδρών (τέσσερις λόχοι πεζικού, ένας λόχος Ευζώνων, ένας λόχος Επιλέκτων) και ένα τμήμα πυροβολικού, περίπου 100 ανδρών.

Οι προσπάθειες για την οργάνωση τακτικού στρατού συνεχίστηκαν και τον επόμενο χρόνο με την ανάληψη της διοίκησής του από τον Γάλλο Συνταγματάρχη Φαβιέρο (Charles Fabvier), ο οποίος αντιμετώπιζε τη συγκρότηση του τακτικού στρατού ως εχέγγυο για την πειθαρχημένη οργάνωση και εξέλιξή του, αλλά και για την αναγνώριση του αγώνα στην Ευρώπη.

Η περίοδος 1821-1827 σηματοδοτήθηκε από την απουσία σταθερής διοικητικής αρχής με μία κεντρικά οργανωμένη οικονομική υπηρεσία, που θα αναλάμβανε τις οικονομικές δαπάνες για τη συγκρότηση τακτικού στρατού. Η μόνιμη έλλειψη των αναγκών - οπλισμός, ιματισμός, τρόφιμα, μισθοδοσία -, καθώς και η μακροχρόνια σύνδεση των στρατιωτών με τους οπλαρχηγούς των «ατάκτων» τμημάτων, προκαλούσε λιποταξίες των ανδρών και, συνακόλουθα, τη διάλυση των στρατοπέδων.

Η θετική έκβαση της στρατιωτικής συνεργασίας Αγγλίας, Γαλλίας και Ρωσίας, στη ναυμαχία του Ναβαρίνου (Οκτώβριος 1827) και η επιλογή του Ιωάννη Καποδίστρια ως Κυβερνήτη της Ελλάδας από τη **Γ΄ Εθνοσυνέλευση στην Τροιζήνα** σηματοδοτεί την απαρχή μίας νέας περιόδου.

Απόσπασμα από το αφιέρωμα του ΓΕΣ με τίτλο: Ευζωνικά Τμήματα (1821-1913) και οι πρώτες προσπάθειες οργάνωσης Τακτικού Στρατού στην Ελλάδα μετά την Επανάσταση του 1821